

דף לז.

עין משפט א.

אה"ע סימן קסא פעיף ד

ד. מצוה על הגדול לייבם או לחלוץ, לא רצה או שא"א לו כגון שהיה נשוי אחותה, חוזרין על כל האחין זה אחר זה דרך גדילתן^ה, לא רצה חוזרים לגדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם, לא רצה כופין אותו לחלוץ, ואין כופין אותו לייבם^ו.

הגה: ה. נשבע הגדול שלא לייבם ולא לחלוץ, כופין אותו, ומ"מ מתירין השבועה, אע"פ שאינה חלה, משום מראית עין.

עין משפט ב.

או"ח סימן תקו פעיף ג

ג. ד. הלש עיסה ביו"ט יכול להפריש ממנה חלה^ז ולהוליכה לכהן^ח.

הגה: אפי' הפריש החלה מאתמול^ט מותר להוליכה ביו"ט לכהן.

ה. ממשנה דף ל"ט ע"א. וכ"כ התוס' שם, ולא כהרמב"ם דס"ל דאחר שלא רצה הגדול לייבם הרי כולם שווים, ואם השני רוצה לייבם והיא אינה רוצה להתייבם אלא לשלישי הקטן ממנו דינה כמורדת, וכן הוא דעת הרשב"א, כ"כ הב"ש.

ו. אף למ"ד שמצוות יבום קודמת, אין כופין לייבם דאין אדם דר עם נחש בכפיפה אחת, ב"ש.

ז. מביצה ל"ז. ואף שאין מגביהין תרומות ומעשרות ביו"ט משום שנראה כמתקן, בלש ביו"ט לא גזרו. והטעם כתב הלבוש שהרי לא יכל לעשותו מאתמול דפת חמה ביו"ט טובה יותר. ט"ז ס"ק ו'.

ח. אפי' דרך ר"ה. ט"ז ס"ק ה', ובזה"ז אין מוליכין חלה לכהן כיון שהמנהג ששורפין אותה. כה"ח אות כ"ד.

ט. וה"ה מתנות כהונה יכול להוליכם לכהן ביו"ט אפי' הורמו מערב יו"ט, ואפי' בהמה שנשחטה מאתמול מותר להפריש ממנה מתנות כהונה ביו"ט שאין נראה כמתקן שאין המתנות עושות שאר הבשר לטבל, ועוד שגם לפני הפרשתן הם כמופרשים ועומדים במקומן וגם אחרי הפרשתן המתנות עצמן מותרים לזרים. כה"ח אות כ"ה.

ג. ה. עיסה שנילושה בערב יו"ט י' אסור להפריש ממנה חלה ביו"ט.

הגה: אלא אוכל ומשייר כ' קצת ל' ולמחר בחול מפריש מין השויר חלה.

הגה: מותר לאפות הפת מ' ע"מ שיאכל ממנו ויפריש אח"כ חלה.

הגה: ואם רוצה יכול ללוש עוד עיסה אחרת ביו"ט י' ויצרפם יחד ס' עם העיסה של ערב יו"ט, ויפריש מאותה עיסה של יו"ט גם על מה שלש בערב יו"ט.

או"ח סימן תצה סעיף י

עין משפט ג.

ד. אותו ואת בנו שנפלו לבור, מעלה הראשון ע"מ לשוחטו ומערים ע'

י. היינו שנגמרה העיסה מערב יו"ט לגמרי כולל הגילגול, דכל שנתחייב מערב יו"ט ולא הפריש אסור להפריש ממנו ביו"ט.

ו. ואם עבר והפריש אפי' במזיד מותר, ואף שבשאר איסורים אפי' מדרבנן בעבר ונעשה ע"י ישראל אפי' לאחרים אסור, כאן לא קונסין כיון שבלאו הכי יכול לאכול ואח"כ יפריש ובדיעבד מותר, כדעת הסוברים אף לכתחילה מותר להפריש. כה"ח אות כ"ח.

ז. ודוקא בחלת חו"ל, אבל בחלת ארץ ישראל אסור לאכול ממנה עד שיפריש כמ"ש ביו"ד סי' שכ"ג, וא"כ בשכח ולא הפריש בחלת א"י אין לה תקנה אא"כ ילוש עיסה אחרת ויצרפם ויפריש ממנה גם על הראשונה, ואם א"א לו עיין בכה"ח סי' תנ"ז אות ט"ז דיש להקל ולהפריש כיון דמצה וכזית בליל סוכות דאורייתא ודחי שבות דרבנן, ע"ש.

ח. היינו יותר משיעור חלה שרוצה להפריש כדי שיפריש חלה מאותו השויר שבעינן שיהיו שיריה ניכרים, ועוד שאם ישייר שיעור חלה בדיוק נראה שהפריש חלה ביו"ט, ב"י.

ט. שנילושה מערב יו"ט ולא הספיק להפריש ממנה, וראוי להחמיר אם אפשר כי יש חולקים בזה. כה"ח אות ל"ג.

י. ורק בצריך לפת חמה ביו"ט, אבל בלא צריך לעיסה השניה, אסור. כה"ח אות ל"ז. ודוקא שאותה עיסה שלש ביו"ט יש בה שיעור חלה ולא ע"י צירוף של העיסה הראשונה שנילושה בערב יו"ט. ויש מקילין אפי' באין שיעור עיסה באחרת.

יא. היינו שיהיו סמוכין יחד כמ"ש ביו"ד סי' שכ"ה. מ"א ס"ק י"ב.

יב. דמשום צער בעלי חיים התירו להערים. מרמב"ם פ"ב הלכה ד' וב"י. ומ"א ס"ק כ'.

יג. וכתב רש"י בשבת קי"ז ע"ב שמה שאינו שוחטו מוצא בו עלילה שאינו שמן מספיק וע"כ אינו שוחט אותו.

ומעלה גם השני ואח"כ רצה זה שוחט רצה השני שוחט פ.

עין משפט ד.

או"ח סימן שצו פעיף ג

ג. כשם שאין אדם רשאי להלך בשבת וביו"ט מחוץ למקומו אלא אלפים אמה לכל צד, כך כליו ובהמתו אין יכול שום אדם להוליכם חוץ מאלפים אמה של בעליהם פ.

ואם ערכו בעליהם לצד אחד, אין שום אדם יכול להוליכם לצד אחר אפי' פסיעה אחת ממקום שאין הבעלים יכולים לילך.

הגה: עיין בסי' ש"ה בסופו אם מותר למסור בהמתו לעכו"ם במקום שיש לחוש שיוציאנה חוץ לתחום.

או"ח סימן שצו פעיף ד

ה. ד. המוסר את בהמתו לבנו, הרי היא כרגלי האב, דהוי רק הפקדה בידם.

עין משפט ה.

או"ח סימן שצו פעיף ה

ה. ח. כלים המיוחדים לאחד מהאחים ק שבבית הרי הם כרגליו, ושאינן

פ. משמע דאחד ודאי צריך לשחוט, וכך להלכה כדעת הרמב"ם והשו"ע אף שהירושלמי חולק. כה"ח אות צ"ו. ואם אין זה אותו ואת בנו אלא שאר בהמות כתב המ"א דמותר להערים אפי' שאינו שוחט אח"כ אף אחת מהם כיון ששניהם ראויות לאכילה ביו"ט, ויש חולקין עליו, וכתב בשע"ש דטוב להעלותן ע"מ לשוחטן.

צ. משנה ביצה ל"ז ובגמ' שם. וה"ה פירותיו וכל דבר השייך לו ומיירי ביו"ט שאין בו איסור הוצאה ורק איסור תחומין, אבל בשבת הרי אסור להוציא חוץ לארבע אמות החפץ מצד הוצאה, או שמירי כאן במלבוש שלובש אדם עליו שבזה אין איסור הוצאה גם בשבת כי אם איסור תחומין דהמלבוש נגרר אחרי בעליו לענין תחומין, וכמו בסעיף ט' מ"ב אות ז'.

ק. פי' שאין האחין האחרים משתמשים בהם הגם שיש להם חלק בהם.

מיוחדין אין יכולין להוליכם אלא למקום שכולם יכולים ללכת **י**.

או"ח סימן שצז פעיף יא

יא. יא. השואל כלי מחברו מערב יו"ט, אפי' שלא לקחו אלא עד הלילה הרי הוא כרגלי השואל **ש**, ואם שאלו ממנו ביו"ט הרי הוא כרגלי המשאיל שהוא בעליו ואפי' ברגיל לשאול אותו ממנו.

או"ח סימן שצז פעיף יב

עין משפט ו.

יב. יב. האשה ששאלה מחברתה מים או מלח ותבלין ביו"ט הרי העיסה והתבשיל כרגלי שתיהן כיון שמעורב בזה דבר שקנה שביתה אצל אחר **ת**.

דף לז:

או"ח סימן שצז פעיף ה

עין משפט א.ב.

ה. ה. מסרה לרועה **א** אפי' נתנה לו ביום טוב **ב** הרי היא כרגלי הרועה, ואם מסרה לשני רועים הרי היא כרגלי בעליה, משום שלא קנה אף אחד מהם.

או"ח סימן שצז פעיף ט

עין משפט ג.

ט. ט. שנים ששאלו בגד בשבת לאחד ללכת בו בלילה והשני ללכת בו ביום, לא יוליכו אותו אלא למקום ששניהם יכולים ללכת, ואם אחד

ר. ר. ואם אחד האחים ערב באלף אמה למזרח והשני ערב באלף אמה למערב יכולים ללכת רק אלף אמה לכל צד כדין שותפין שערכו וכל אחד מערב על חברו, מ"ב אות כ'.

ש. ש. כיון שהבטיחו להשאילו העמידו ברשותו בבה"ש, מ"ב אות כ"ו.

ת. ת. משנה ל"ז.

א. א. אפי' רועה עכו"ם הוי כחפציו של עכו"ם, מ"ב אות י"א.

ב. ב. ה"ה בשבת, מ"ב אות י"ב. ועיין במ"ב אות י"ג פלוגתא אם איירי במסרה בע"ש או בשבת עצמו.

מהם ערב למזרח והשני ערב למערב לא יזיזו אותו ממקומו דהיינו מחוץ לד' אמותיו.

או"ח סימן שצז פעיף י

עין משפט ד.

י. שנים שלקחו בהמה בשותפות ושחטוה ביו"ט, אע"פ שחלקוה בניהם וכל אחד לקח חלקו, הרי כל הבשר כרגלי שניהם^ג. אבל אם לקחו חבית יין וחלקוה ביו"ט, חלקו של כל אחד כרגליו.

ג. ולא דמי לחביות יין ששם אמרינן יש ברירה בדרבנן וכל אחד מתברר למפרע חלקו, אבל בבהמה לא שייך לומר שכל אחד התברר חלקו מאתמול שהרי אתמול בבה"ש היו יונקים חלק זה מחלק חבירו בגוף הבהמה, מ"ב אות כ"ד.